

Arrest

nr. 260 965 van 22 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. LUCAS
Filips de Goedelaan 11
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. LUCAS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 februari 1982.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 maart 2020. Op 16 maart 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 september 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een Tadzjiek te zijn en geboren te zijn in Quetta (Balochistan), Pakistan. U zou in Pakistan steeds een geboorteakte, identiteitskaart en paspoort hebben gehad, maar omdat uw familie oorspronkelijk afkomstig zou zijn uit Kandahar (Afghanistan) beweerde u eveneens de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Zo'n vijftien à twintig jaar geleden kwam u dan ook in het bezit van een taskara (identiteitsbewijs) en in 2014 ontving u zelfs een Afghaans paspoort. Ook uw ouders zouden volgens u beiden de dubbele nationaliteit bezitten. Uw familie leefde al sinds lang in Pakistan, maar reisde evenwel vaak heen-en-weer naar Kandahar. U had zelf ook uw eigen woning in Quetta, woonde daar het gros van de tijd, maar trok ook geregeld voor uw werk richting Afghanistan en andere steden in Pakistan. U werkte in Pakistan reeds sinds 2001 als zelfstandige technicus kabelinstallaties en zou via een aantal tussenpersonen ook opdrachten uitvoeren voor de Pakistaanse overheid. Zo kwam u regelmatig in Quetta Cantonment, het militaire hoofdkwartier, waar u werkte voor de onder andere de Pakistaanse geheime dienst (ISI). U installeerde voor hen camera's op verschillende plaatsen en kwam regelmatig in contact met bijzonder gevoelige informatie. U kwam over de vloer bij generaals, installeerde camera's op een nucleaire basis en kreeg zo een uitstekend zicht op waar alle camera's binnen het militaire domein waren gesitueerd. U zou in dezelfde periode echter ook met medeweten van de Pakistaanse geheime diensten dezelfde werken uitvoeren voor de Afghaanse autoriteiten en werkte daardoor ook geregeld in Afghanistan. U huwde in Kandahar met een Afghaanse vrouw en kreeg samen met haar in 2012 een dochter. Beide families kantten zich destijds echter tegen het huwelijk, waardoor ook uw vrouw definitief zou verhuizen naar Pakistan. Uw vrouw zou echter samen met uw dochter, op 22 januari 2014, om het leven komen nadat hun bus op de terugweg van een pelgrimstocht bij een aanslag werd geraakt. Ook in 2014 werd uw broer in Afghanistan om het leven gebracht door onbekenden, terwijl u eigenlijk het doelwit was en wellicht nog datzelfde jaar werd de politieagent die u opdrachten bezorgde bij de overheid door de taliban vermoord. U zou naar aanleiding van zijn overlijden een interview geven op televisie en verklaarde toen dat de politieagent in tegenstelling tot wat beweerd werd, geen zelfmoord had gepleegd. De Pakistaanse autoriteiten konden dit maar matig appreciëren en verweten u daarop eigenlijk een Afghaan te zijn. U zou hierdoor meermaals worden ondervraagd door de geheime diensten, maar u bleef ondanks hun wantrouwen wel bij hen aan de slag. U zou na zijn overlijden dreig telefoons ontvangen van zowel de Balochistan Liberation Army (BLA), als de Afghaanse taliban. Beiden bleken op zoek te zijn naar gevoelige informatie over werken die u had uitgevoerd. Bovendien hadden de taliban u reeds in het verleden meermaals ontvoerd en eisten ze zo dat u werken voor hen zou uitvoeren. U zou in die periode ook tweemaal door onbekenden worden beschoten, maar kon telkens ontkomen. U zou na de laatste aanval eieren voor uw geld kiezen en besloot uiteindelijk om Pakistan te verlaten. U vertrok op 6 maart 2016 en reisde richting Griekenland waar u een aantal maanden zou verblijven. In de vijfde of de zesde maand van 2016 bekeerde u zich in ginds tot het Christendom en liet u zich ook dopen. U trok daarna verder via Macedonië, Servië en Hongarije richting Oostenrijk waar u een eerste keer een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Nadat u ook in beroep een negatieve beslissing werd betekend reisde u in 2020 via Duitsland naar België, waar u op 16 maart 2020 opnieuw een verzoek om internationale bescherming zou indienen. U vreesde omwille van bovenstaande problemen bij terugkeer naar Pakistan om het leven te worden gebracht. Bovendien kende u als sjiïet in Pakistan geen veiligheid. Ook omwille van uw bekering tot het Christendom, lijkt een terugkeer naar Pakistan voor u niet langer mogelijk.

Ter staving van uw verzoek legde u een USB-stick neer met daarop volgende kopieën: een brief van de Balochistan Shia Conference, een brief van Anjuman-e-Hussaini Kandhari Pakistan, Pakistaanse schooldocumenten, een Pakistaans paspoort, een B-Form, een Pakistaanse identiteitskaart, een Pakistaans rijbewijs, een Afghaans paspoort, een Afghaanse taskara (identiteitsbewijs), een document van uw vader en stukken in verband met uw activiteiten bij de scouts. Verder stonden op de USB ook video's en foto's van aanslagen in Pakistan, een video met daarop uw interview en een video van uw doop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiäre beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels met betrekking tot uw opgegeven identiteit en nationaliteit. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) initieel N.J.A. te heten, geboren te zijn op 2 februari 1982 te Quetta en zowel de Pakistaanse als Afghaanse nationaliteit te bezitten. Daargelaten uit toegevoegde informatie blijkt dat een dergelijke combinatie van nationaliteiten eenvoudigweg niet mogelijk is, wist u dit evenmin te staven aan de hand van originele stukken (infra). Bovendien zou u in het verleden in Oostenrijk eveneens een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, doch meende u vreemd genoeg ginds op 1 januari 1984 te Kandahar, Afghanistan te zijn geboren (Information Request in accordance with article 34 of the Regulation (EU) Nr. 604/2013 Reply, 6/160). Dat u daar ginds nog zou aan toevoegen uw hele leven in Kandahar te hebben gewoond en zelfs pas in 2014 richting Pakistan te zijn getrokken met uw gezin, staat dan ook in schril contrast met uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asieldiensten. Zo mogelijk nog vreemder was evenwel dat u ten aanzien van de DVZ zou verklaren in Afghanistan onder de naam 'N.M.H.' geregistreerd te zijn, hetgeen u ten aanzien van het CGVS dan weer ontkende. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken over dermate essentiële gegevens in het kader van uw verzoek om internationale bescherming overtuigt niet en ondergraaft uw geloofwaardigheid een eerste maal.

Bovendien legde u geen enkel origineel stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 16 juli 2020, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit legde u slechts kopieën neer van uw Pakistaanse identiteitskaart, uw Afghaanse taskara en van zowel uw Pakistaanse als Afghaanse paspoort. Echter kan vooreerst aan dergelijke kopieën (foto's) geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen geweest zijn aan mogelijk knip-en plakwerk. U dan ook gevraagd naar de originele stukken, kon u evenwel niet overtuigen. Zo verklaarde u eerst dat uw originele Pakistaanse paspoort en identiteitskaart zich in Pakistan zouden bevinden, doch gevraagd waarom u dergelijk belangrijke stukken niet zou meenemen bij uw vertrek, merkte u plots op dat u deze wél mee had, doch alles in het water was gevallen in Griekenland en bijgevolg verloren was gegaan. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is bijzonder frappant en ondergraaft uw geloofwaardigheid in grote mate. Wat er ook van zij, uw originele Afghaanse paspoort bevond zich wel nog steeds in Pakistan en legde u evenmin neer. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al zou men bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet hebben gevraagd naar een USB-stick overtuigt allerm minst. Immers werd u meermaals en uitdrukkelijk gevraagd om zoveel mogelijk originele documenten neer te leggen. Dat u dit klaarblijkelijk hebt nagelaten, getuigt dan ook van een zekere desinteresse in uw procedure. Bovendien hebt u het verlies van uw Pakistaans paspoort nooit aangegeven bij de daarvoor bevoegde instanties en is dit aldus eveneens niets meer dan een blote bewering die u niet hard weet te maken. Uw Afghaanse taskara zou zich tot slot dan weer in Hongarije bevinden, hetgeen u ook niet wist te staven (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 24 september 2020 p. 4-6). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u uw identiteitsstukken liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten daar de inhoud mogelijks niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ook compleet ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Immers vreesde u ten eerste bij terugkeer naar uw land van herkomst, in casu Pakistan, net als uw vrouw om het leven te worden gebracht omwille van uw sjiitische achtergrond, uw activiteiten aldaar en uw recente bekering tot Christen, al konden uw verklaringen amper overtuigen (CGVS, p. 28). Vooreerst merkte u op in Pakistan als sjiit te worden geïdentificeerd en legde u in het kader hiervan ook een heleboel algemene artikels, foto's en video's neer. U haalde als voorbeeld aan dat uw vrouw bij een aanslag om het leven zou zijn gekomen, al legde u hier dan weer vreemd genoeg geen enkel stuk van neer ter staving. Hoe dan ook, u zou gehuwd zijn geweest met een zekere 'R.B.A.', al bleek uw vrouw ten aanzien van de DVZ nog 'L.' te heten. Nog frappanter was evenwel dat u zou beweren dat zij in januari 2014 het leven lieten, terwijl dat bij de DVZ dan weer in november 2011 was. Dergelijke tegenstrijdigheden ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering compleet. Wat er ook van zij, u meende (daarnaast) in het verleden nooit persoonlijk geïdentificeerd te zijn, noch zou u ooit persoonlijk het slachtoffer zijn geworden van mogelijke vervolging

omwille van uw sjiitische achtergrond en/of activiteiten. Het hoeft dan ook geen betoog dat het louter verwijzen naar de algemene situatie voor sjiieten allerm minst volstaat om enig risico dat u in concreto loopt aannemelijk te maken. Evenmin volstaat het louter neerleggen van eerder gedateerde attesten opgesteld door de sjiitische gemeenschap, waarover later meer, om deze appreciatie om te buigen. Te meer u ten aanzien van de DVZ wél nog een incident voor de geest kon halen en u destijds zelfs opmerkte door zowel Sipah-e-Sahaba en Lhaskar-e-Jhangvi te worden geviseerd, doch u dit heden leek 'vergeten' te zijn, komt uw geloofwaardigheid op losse schroeven te staan (CGVS, p. 11-12; Verklaring DVZ, p. 9.).

Vervolgens verklaarde u in het verleden camera's hebben geïnstalleerd voor de Pakistaanse (en Afghaanse) autoriteiten en zou u bijgevolg regelmatig in contact met gevoelige informatie zijn gekomen. U meende dan ook hierom geviseerd te worden. Echter dient vooreerst ook hier te worden opgemerkt dat u ter staving van uw beweerde activiteiten geen enkel stuk zou neerleggen, waardoor dit op zich al niets meer blijkt dan een blote bewering. U had dan wel een 'badge' om het militaire domein in Quetta binnen te kunnen, al verklaarde u nogal stereotiep deze te zijn kwijtgespeeld. U zou 'via via' contracten hebben ontvangen om dergelijke werken uit te voeren, maar legde deze evenmin neer. Bovendien zouden de contracten op naam van iemand anders staan en, zo liet u noteren, wilde u die niet eens neerleggen. U weigerde bij uitbreiding ook nog maar enig stuk neer te leggen in verband met uw activiteiten en gevraagd waarom dat zou zijn, wees u op de gevoelige informatie die daar in zou staan. Ofschoon u echter werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van uw verklaringen en de voorzichtigheid waarmee uw documenten zouden worden behandeld, weigerde u nog steeds enige medewerking. Een dergelijk manifest talmen is echter weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Te meer u als zelfstandige technicus nog andere klanten had dan de Pakistaanse overheid, doch u er ook hier niet in slaagde dit met enige stukken te ondersteunen, wordt uw geloofwaardigheid eens te meer ondergraven (CGVS, p. 13-14, 22-23).

Hoe dan ook, u zou aan deze job zijn geraakt nadat u door een zekere "contracter" werd geholpen, al was dat bij de DVZ nog een vriend die bij de politie werkte. U hier dan ook op gewezen, stelde u dat uw vriend u in contact had gebracht met de politie, hetgeen toch opmerkelijk is. U dan ook gevraagd naar uw contactpersoon binnen de overheid, stelde u dan weer dat u er heden geen had, doch vroeger wel. Wie dat was ontweek u door te antwoorden dat er "honderden personen" zijn. U zou verantwoordelijk zijn geweest voor de installatie van camera's op gevoelige plekken en zou in die optiek zelfs in contact geweest zijn met de Pakistaanse nucleaire voorzieningen. Echter is het bijzonder ongeloofwaardig dat, mocht u daadwerkelijk met dusdanig gevoelige informatie in contact komen, de Pakistaanse autoriteiten voor dit werk beroep zouden doen op een externe partner. De verschoning die u hiervoor geeft, al zouden zij u simpelweg "vertrouwen", overtuigt allerm minst. Dat u daar nog zou aan toevoegen dat u dan misschien wel op de hoogte zou zijn geweest van de aanwezigheid van dergelijke materie, doch de mensen die daar werkten niet, is zo mogelijk nog ongeloofwaardiger. Te meer u daar later nog aan zou toevoegen eigenlijk ook hetzelfde werk te verrichten voor hun Afghaanse tegenhanger lijkt het eigenlijk helemaal uitgesloten dat zij uw aanwezigheid aldaar zouden tolereren. Dit daargelaten, u dan gevraagd bij welke leger- en overheidsfunctionarissen u over de vloer zou zijn gekomen noemde u 'J.B.', doch u gevraagd waar hij woonde antwoordde u nogal laconiek "aan u om uit te zoeken waar hij momenteel woont". U wist verder geen namen meer te noemen van mensen waarvoor u zou hebben gewerkt, doch op dit hiaat gewezen noemde u snel een zekere 'General P.', hetgeen eigenlijk niet overtuigt (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5; CGVS, p. 20-23).

In elk geval, u zou naar aanleiding van het overlijden van uw vriend, de politieman en/of contactpersoon, een interview geven op het nieuws, doch gevraagd wanneer hij overleed, wist u dit niet beter te plaatsen dan "tussen 2014-2015". U zou daar hebben verklaard dat hij geen zelfmoord zou hebben gepleegd en meende sindsdien in het vizier te zijn gekomen van de overheidsdiensten. Echter, waarom u dergelijke zaken op televisie zou verkondigen lijkt reeds weinig duidelijk en te meer u eerder had aangegeven omwille van uw toegang tot gevoelige informatie eigenlijk geen televisieoptredens te mogen geven, zelfs onbegrijpelijk. Nog vreemder was evenwel dat u desondanks – men verweet u immers een Afghaan te zijn, gewoon aan de slag mocht blijven, hetgeen werkelijk kant noch wal raakt. Hoe dan ook, u verklaarde verder enkel nog problemen te hebben gehad met de 'Balochistan Liberation Army' (BLA) en u er dan ook op gewezen dat u bij de DVZ evenzeer problemen had met de taliban, bevestigde u en beweerde u plots zelfs tweemaal ontvoerd te zijn geweest door hen. Waarom u dit niet eerder zelf zou hebben laten vallen is niet ernstig en ondermijnt uw geloofwaardigheid in grote mate. Zo meende u dreigtelefoontjes te ontvangen van de BLA, maar gevraagd wanneer dat was schetste u dit nogal vaag als "Na de dood van die man". U had verder geen idee wie van de BLA u opbelde, maar vermoedde dat het een zekere 'M.B.' was. Wie M.B. was, bleek u zelf evenmin uitgebreid uiteen te kunnen zetten, maar waarom u heden zou verwijzen naar een persoon van wie u eerder zelf had laten optekenen dat het een talib was, is bijzonder bevreemdend. U hierop gewezen moest u dan ook schoorvoetend toegeven eigenlijk niet te weten of het nu de taliban of de BLA was die u opbelde. Dat u zich echter opnieuw zou

tegenspreken kan niet worden aanvaard en te meer u eerder had laten optekenen leden van de BLA omwille van hun accent en woordgebruik te kunnen herkennen, zakt u eens te meer door het ijs (CGVS, p. 18). Wat er ook van zij, u gevraagd wat de BLA van u verwachtte, vatte u het nogal summier samen als "informatie". U meende dat een zekere 'A.N.' betrokken was bij de BLA, maar gevraagd naar wat u over hem wist te vertellen, bleef u nogal karig met informatie: "Ze wonen in de bergen, schuilplaats, als er een konvoi passeert komen ze naar buiten, vallen Punjabi's aan". U zou (klaarblijkelijk) ook door de taliban worden opgebeld, maar hoe zij aan uw nummer kwamen wist u niet. Wanneer zij u zouden ontvoeren omschreef u dan weer vaag als "om de zoveel tijd" en bovendien noemde u drie verschillende (vage) data. U er dan ook op gewezen dat u eerder had laten vallen slechts twee maal te zijn ontvoerd (supra), ontkende u en meende u plots nogal weinig overtuigend twee maal met een zak te zijn ontvoerd. U had echter geen idee voor wie u toen opdrachten had moeten uitvoeren, noch door wie u werd ontvoerd. Zo ook zou u nadien tweemaal worden beschoten, maar gevraagd wanneer dat was, schatte u dit nogal ruim als volgt "Ene was in het jaar 2015. Andere was in '14. Einde van het jaar". U had geen idee wanneer precies het gebeurde, noch wist u wie de daders zouden zijn geweest. Nog vreemder was evenwel dat u plots zou beweren dat ook een broer van u het leven had gelaten bij een dergelijke aanslag, al had u geen idee wanneer precies dat was: "Juni. Juli. In die periode". Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ slechts één broer, die heden levend en wel in Australië zou vertoeven (CGVS, p. 9-10, 17-18, 24-27; Verklaring DVZ, p. 9).

Tot slot meende u in 2016 in Griekenland te worden bekeerd door een zekere 'Jonathan' tot het Christendom en werd u aldaar ook gedoopt. U vreesde dan ook bij terugkeer naar Pakistan ook hierdoor hinder te ondervinden. Echter bestaan er ernstige twijfels met betrekking tot de oprechtheid aangaande uw bekering tot het Christendom, en wel om volgende redenen. Zo is het bijzonder frappant dat u zou verklaren dat uw bekering in Griekenland plaatsvond, onder begeleiding van een zekere Jonathan, terwijl u ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten nog liet optekenen dat u zich had bekeerd nadat u bij een Christen in Pakistan onderdak had gevonden ((Information Request in accordance with article 34 of the Regulation (EU) Nr. 604/2013; entscheidungsgründe, p. 2). Wat er ook van zij, u staaft uw doopsel dan wel met een video, al kan ook dit niet overtuigen. Aan dergelijke privébeelden kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft immers geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden dit alles zou worden gefilmd. Bovendien werd u klaarblijkelijk gedoopt in open zee, niet eens in een kerk en verwees u naar de persoon die u had gedoopt als zijnde "Jonathan": wat zijn volledige naam was, wist u niet. Dat die video overigens zou zijn uitgezonden op de Italiaanse televisie is niets meer dan een blote bewering die u niet hard weet te maken. In elk geval, u dan gepolst naar de beweegredenen om zich te bekeren, bleef u ook hier bijzonder oppervlakkig. Zo werd u gepolst naar wat u zo aantrok in het Christendom, al merkte u meteen op daar eigenlijk geen informatie over te hebben. U dan gevraagd hoe dat zou komen, stelde u wel dat u de basis had gestudeerd, maar op vragen wat er in de kerk zou gebeuren, zou u het antwoord schuldig moeten blijven. Dat u zelf zou aangeven dat het gros van uw kennis eigenlijk louter ingestudeerd is en niet al praktiserend zou zijn vergaard, wijst eens te meer op het opportunistisch karakter van uw bekering. Dat men daar volgens u in Oostenrijk hetzelfde over dacht is desgevallend veelzeggend. Hoe dan ook, u gevraagd wat u zo zou aantrekken in het Christendom, antwoordde u nogal summier dat "Jezus zal terugkomen". U voegde daar enkel nog aan toe dat men in vrede zou wonen, doch niets meer. Gevraagd binnen welke strekking u uw heil had gevonden, antwoordde u het Katholicisme, maar gevraagd waarom net deze, antwoordde u enkel dat u in Pakistan contact had gehad met katholieken en er "nooit last" van had. U wist verder wel correct de Orthodoxen en Protestanten als andere strekkingen te benoemen, maar waarin de onderlinge verschillen lagen, wist u niet. U zou in België niet naar de kerk gaan, aangezien deze (begrijpelijkerwijs) omwille van het Coronavirus gesloten waren. Gevraagd naar de misdiensten die u in Oostenrijk had bijgewoond stelde u daar eigenlijk niets van te hebben begrepen. U vatte een misdienst kort en bondig als volgt samen: "We krijgen daar wat water, eten een brood, dan beginnen ze te bidden". U zou daar verder niets over kwijt kunnen omdat u "de taal niet beheerste", maar gevraagd of er dan nergens kerken waren alwaar men Dari of Farsi zou spreken had u dan weer geen idee. Een dergelijke desinteresse overtuigt niet. U had verder niet eens de volledige bijbel gelezen, wist dan ook niet wat het laatste woord uit de bijbel zou zijn, stelde verkeerdelijk dat het oude testament enkel over Mozes zou gaan en had verder geen idee welk deel u het meest zou aanspreken. U had geen idee wie dat zou geschreven hebben, kende de naam niet van het laatste boek in het Nieuwe Testament, wist de namen van de apostelen niet, noch had u iets zinnigs over 'Judas' te vertellen. U bleek bijzonder weinig kwijt te kunnen over mogelijke parabelen en verwees hierbij naar de "9 dingen". Daar u wellicht doelde op de tien geboden kwam ook dit ter sprake, al bleek u daar niet mee te zijn vertrouwd. Dat u ook nog eens zou beweren dat Jezus gestorven is op 25 december, net de dag van zijn geboorte, is betreurenswaardig. Dat u zelfs geen kennis zou hebben van deze belangrijke feestdag, is niet ernstig en u hierop gewezen, stelde u vreemd genoeg niet te willen worden erkend als vluchteling omwille van uw religie. Dat u daarenboven op

Facebook (FB) nog steeds Islamitische teksten zou posten, hetgeen u zelf toegaf, u zich daar dan ook uitteefte als moslim en er verder niemand op de hoogte zou zijn van uw vermeende bekering, is veelzeggend (CGVS, p. 28-34). Gezien uw gebrekkige verklaringen over uw persoonlijk bekeeringsproces, uw gebrekkige kennis van het christendom en dito beleving als Christen moet worden vastgesteld dat geen geloof meer kan worden gehecht aan uw bewering wel degelijk Christen te zijn. Bovenstaande vaststellingen zijn aldus tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid, onderstrepen het frauduleuze karakter van uw verzoek(en) en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas compleet.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien legde u slechts kopieën neer en kunnen dergelijke stukken –zoals eerder opgemerkt- onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Daar uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande documenten in Pakistan én Afghanistan, wegens 's lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, blijkt de bewijswaarde ervan eerder relatief. De brieven van Anjumane-Hussaini en Balochistan Shia Conference werden bovendien beiden uiterst recent opgesteld en dragen derhalve een bijzonder gesolliciteerd karakter. Daargelaten u foutief verwees naar de auteur van de brieven als "A.M.", spreken deze zich bovendien geenszins uit over uw job en/of de daaraan gerelateerde problemen die u eerder had aangehaald. Dat deze overigens anno 2020 nog zouden attesteren dat u sjiïet bent, is hoogst opvallend. Wat er ook van zij, mocht er nog enig geloof aan worden gehecht, zouden de ook overige attesten louter staven dat u als vrijwilliger en/of scout, klaarblijkelijk eerder lang geleden, aan de slag was bij voornoemde organisaties, doch niets meer. Immers stelde u eerder uitdrukkelijk nooit persoonlijk te worden vervolgd omwille van uw religie (supra). Dient in deze nog te worden opgemerkt dat u eveneens melding maakte van enige activiteiten bij de Tahafuz Azadari Council, al staaft u dit dan weer niet (CGVS, p. 18-20).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiïtische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene

toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balochistan te worden beoordeeld.

Balochistan is gelegen in het westen van Pakistan en is van strategisch belang voor de Pakistaanse overheid vanwege het CPEC-project, waardoor de Chinese regio Xinjiang door middel van een netwerk van (spoor)wegen en pijpleidingen verbonden wordt met de haven van Gwadar in Balochistan.

Balochistan kent een lange strijd tussen separatisten en de overheid, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army en de Baloch Liberation Front strijden voor meer politieke autonomie. Het conflict in Balochistan valt qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in de minder bevolkte tribale districten in KP. Het hardhandig optreden van de Pakistaanse veiligheidstroepen heeft de opstand verzwakt. Hoewel de meeste aanvallen van de separatisten plaatsvinden in de meer afgelegen regio's van de provincie, hebben nationalistische groeperingen in de afgelopen twee jaar ook een reeks gewelddadige aanvallen op Chinese belangen in de regio uitgevoerd. De activiteiten van de opstandelingen hebben zich voorts grotendeels verplaatst naar het zuidwesten van Balochistan.

Een andere factor die bijdraagt aan het conflict in Balochistan is de betrokkenheid van verschillende buitenlandse staten, zoals China, India en Iran, bij de inspanningen van Pakistan om de haven van Gwadar uit te bouwen. De Baloch-groepen, die het project interpreteren als een poging van de staat om de hulpbronnen van Balochistan te exploiteren ten koste van de lokale bevolking, hebben het CPEC-project veroordeeld. Om het project te beschermen, heeft Pakistan zijn veiligheidspersoneel in de regio uitgebreid.

Verder blijkt dat er verschillende militante groeperingen actief zijn in de provincie. Zowel Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), aan IS gelieerde groeperingen en enkele onbekende militante groepen hebben tijdens de verslagperiode aanslagen uitgevoerd in de provincie. Diverse militaire operaties van het Pakistaanse leger hebben de TTP weliswaar naar de periferie geduwd, maar de groepering is nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren. De meeste van hun aanvallen concentreren zich in en rond Balochistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Balochistan ruw geschat 12,3 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019, 121 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde 106 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 65 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 37 en PICSS van 30 incidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balochistan in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2019 gedaald was in vergelijking met 2018, en dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers in de provincie relatief beperkt was.

Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Balochistan plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan (nationalistische) militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger voeren op hun beurt militaire of veiligheidsoperaties uit in de provincie en worden verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. In de eerste maanden van 2020 werd een stijging van het aantal aanvallen van Baloch-opstandelingen op de veiligheidstroepen waargenomen, wat in juni 2020 resulteerde in hevige gevechten tussen het Pakistaanse leger en de opstandelingen. Het Pakistaanse leger voerde toen een militaire operatie "Ground Zero Clearance Operation" uit met als doel de basissen van de militante groeperingen in de grensgebieden met Iran te vernietigen.

Verder blijkt dat sektarisch geweld weliswaar nog steeds voorkomt in Balochistan, maar de laatste jaren relatief minder frequent en minder intens geworden is. Leden van de lokale sjiitische gemeenschap, meestal leden van de Hazara-gemeenschap in Quetta, zijn tijdens de verslagperiode het slachtoffer geworden van gewelddadige aanvallen, targeted killings en zelfmoordaanslagen. Daarnaast waren ook leden van de soennitische en de Bohragemeenschap het doelwit van de aanvallen in 2019.

De impact van het hierboven beschreven geweld is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de provincie Balochistan dwingt hun woonplaats te verlaten. Er is geen sprake van interne of uitwaartse ontheemding van de lokale bevolking.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balochistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balochistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Quetta. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Vooreerst stelt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift:

"i. Algemeen

15. Verzoeker dient wel degelijk aangemerkt te worden als vluchteling in de zin van artikel I.A, tweede lid van de Conventie van Genève dd. 28 juli 1951 en dient bijgevolg de vluchtelingenstatus te worden toegekend. Dit omwille van de hiernavolgende redenen.

16. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève. "Vluchteling" wordt gedefinieerd als volgt: "de persoon die een gegronde vrees heeft voor vervolging om reden van zijn of haar ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, die zich buiten zijn of haar land van herkomst bevindt en die omwille van die vrees de bescherming van dat land niet kan of wil invoeren".

Voor verzoeker zijn zowel ras, religie als nationaliteit toepasselijk voor een gegronde vrees tot vervolging.

17. Op basis van de Beleidsnota Pakistan dd. 7 november 2019 blijkt de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Pakistan zeer problematisch. De Pakistaanse autoriteiten zijn niet bij machte om de nodige bescherming te bieden.

De terreurorganisaties zijn alom tegenwoordig in Pakistan, en richten zich voornamelijk op het leger, de veiligheidsdiensten, religieuze minderheden en politici. Gezien verzoeker door zijn job vaak in contact stond met de veiligheidsdiensten (o.a. camera's installeren voor allerhande autoriteiten) én hij zich intussen bekeerd heeft tot het Christendom, hebben de terreurorganisaties twee 'redenen' om verzoeker te bedreigen en zelfs te vermoorden.

Verzoeker behoort zowel tot de risicogroep 'Sjiet' (voor zijn bekering) als tot de risicogroep 'Christen', die moeten vrezen voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker werd reeds gevolgd door de Taliban omwille van het uitvoeren van zijn job. Hij werd zelfs ontvoerd door de Taliban om camera's en satellieten voor hen te installeren. Men wist namelijk dat verzoeker tot veel gebouwen toegang had.

Door de bekering naar het Christendom vreest verzoeker nog meer voor zijn leven. Dit gezien de Taliban zeer strikt de Islamitische regels volgt en verwacht dat de bevolking dit ook doet.

Wat betreft de eerste helft van 2020 werd de situatie in Pakistan als volgt omschreven: "The security situation remained relatively calm during the first half of 2020, comparable to all of 2019. The situation described in the previous response for 2019 also applies for the first half of 2020. However, one key area to watch is the issue of separatist militancy. In the first half of 2020 (though also to an extent in 2019), groups like the Balochistan Liberation Army have become more active and staged some major attacks, including an assault on the stock exchange in Karachi. These Baloch groups appear to be looking to broaden their clout as well. One of the biggest developments so far in the 2020 security environment is the announcement of a new alliance between Baloch separatist groups and nationalists

in Sindh province—this interprovincial alliance is unprecedented, and suggests a desire on the part of (non-Islamist) anti-state actors to step up their fight'

De separatistische militaire bewegingen blijven aldus een probleem en verkrijgen zelfs meer macht wat opnieuw voor interne conflicten zorgt.

De gevaren en aanvallen komt vanuit alle hoeken, zowel militaire groeperingen als antiregeringsgroepen als de regering zelf zijn in constant conflict met elkaar, wat ervoor zorgt dat het dagdagelijks leven in Pakistan onder constante druk staat. De overgrote meerderheid van de slachtoffers bij aanvallen zijn burgerslachtoffers.

18. Verzoeker wordt ondermeer geviseerd door de Balochistan Liberation Army. Deze groepering/organisatie wordt beschouwd als een terreurorganisatie. De organisatie bestaat uit meerdere groepen die onder meer vanuit Afghanistan opereren.

De organisatie heeft zijn eigen regels en hebben sinds hun oprichting in 2006 al meerdere aanvallen uitgevoerd, o.a. ook tegenover Pakistaanse burgers.

De vrees van verzoeker is dus weldegelijk gegrond. De algemene veiligheid in Pakistan komt o.a. door de Balochistan Liberation Army in het gedrang. Dit geldt voor verzoeker persoonlijk nog meer.

19. Zoals hierboven reeds opgemerkt, werkte verzoeker zowel voor Pakistan als voor Afghanistan.

De relatie tussen Pakistan en Afghanistan is al een tiental jaar problematisch en complex. Beide landen gaan de strijd aan tegen terreurorganisaties en doen dit ook tegenover elkaar. Ondanks onderhandelingen zijn er nog steeds raketaanvallen tussen beide landen. De problemen tussen de landen zijn diepgeworteld waardoor het niet eenvoudig is om tot een gezamenlijk oplossing te komen.

De problemen tussen Pakistan en Afghanistan hebben gevolgen voor de volledige bevolking. Er is constante vrees voor raketaanvallen en andere aanslagen waarbij willekeurige burgers gedood worden. Verzoeker werkte vroeger zowel voor de Afgaanse als de Pakistaanse autoriteiten. Hij is bij verscheidene diensten gekend, zowel door het werk dat hij uitvoert, als omwille van de (geheime) informatie waarover hij beschikt.

De diensten van de twee landen zijn op de hoogte dat verzoeker over informatie beschikt die voor hen wel van pas kan komen. Verzoeker wordt dus extra gevolgd door hen en de diensten voeren gerichte acties uit tegen verzoeker.

20. Verzoeker heeft zich in 2016 in Griekenland laten bekeren tot het Christendom door zich te laten dopen.

Gezien in Pakistan de Islam de staatsgodsdienst is, behoort verzoeker al tot de minderheid met alle gevolgen van dien. In Pakistan is er sprake van Blasfemie, hiervan bestaat zelfs een wet waarin de doodstraf wordt opgelegd voor minderheden die 'de profeet' beledigen.

Dit toont duidelijk aan dat verzoeker wel degelijk een ernstig risico tot vervolging loopt ingeval van een terugkeer naar Pakistan, en zelfs moet vrezen voor zijn leven.

Het is bijgevolg van belang dat verzoeker zijn toekomst kan uitbouwen in een land waar er geen vervolgingen zijn omwille van godsdienst. Dit niet alleen voor zijn veiligheid, maar ook om de godsdienst die hij gekozen heeft, het Christendom, met volle overtuiging te kunnen belijden.

Verzoeker heeft hier bewust voor gekozen en wenst zich er dan uiteraard ook naar te gedragen en zich niet te moeten inhouden voor reacties van de samenleving.

Art. 18 van het UVRM omschrijft letterlijk dat ieder de vrijheid heeft om te veranderen van overtuiging of godsdienst en eveneens de vrijheid moet hebben om deze overtuiging in het openbaar te belijden. Het is duidelijk dat dit in Pakistan voor problemen zou zorgen.

21. Verzoeker heeft Pakistan reeds in maart 2016 verlaten met het oog op een betere toekomst. Zeker na het overlijden van zijn vrouw en kind, het enige wat hem nog in Pakistan hield.

Sinds 2020 verblijft verzoeker in België, momenteel in het opvangcentrum van het Rode Kruis te Sijsele. In het opvangcentrum van het Rode Kruis wordt hij begeleid om hier zijn leven verder te zetten.

Hij heeft via Accent Jobs al een aantal jobs uitgeoefend hier in België, onder meer bij Be Food en bij bakkerij St-Paulus. Dit toont aan dat hij zijn dagen hier nuttig wenst in te vullen en bijdraagt aan de maatschappij.

22. Er dient rekening gehouden te worden met de problematische levensomstandigheden in Pakistan zoals uit bovenstaande blijkt.

Het staat buiten kijf dat een terugkeer naar Pakistan negatieve gevolgen zou hebben op heel wat vlakken, gezondheid, veiligheid, ... Verzoeker zou onmiskenbaar in een gevaarlijke situatie terechtkomen waar hij moet vrezen voor zijn leven."

2.2. Vervolgens beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 57/6, "voorlaatste lid" en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat:

"23. De beslissingen van verweerster dienen te worden gemotiveerd met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen".

"De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen", quod non in casu.

In de bestreden beslissing van verweerster wordt weinig tot geen blijk gegeven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin verzoeker leefde in Pakistan.

24. Volgens verweerster kan zij aan verzoeker het asielstatuut niet toekennen, noch de subsidiaire bescherming. Dit met de reden dat verzoeker geen stukken ter staving kan voorlegt en er twijfel is over de identiteit en nationaliteit van verzoeker.

Dergelijke motivering is in strijd met wat dient te moeten worden verstaan onder de begrippen "ras", "nationaliteit" en "godsdienst".

Deze begrippen houden onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de auteurs van vervolging en hun beleid of methoden. Het is daarbij NIET relevant of de asielzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

Artikel 1A2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft het o.a. over "godsdienst" en niet over "het belijden of opleggen van een godsdienst".

De argumentatie van verweerster, op basis waarvan zij besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, is onvoldoende en in strijd met artikel 1A2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de op haar rustende motiveringsplicht.

De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigde immers dat een persoon die stelt een vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn godsdienst, ras en nationaliteit, niet moet bewijzen dat de overheid in zijn land van herkomst deze kende vooraleer het land werd verlaten. Het is mogelijk dat deze persoon zijn opvattingen verborgen heeft gehouden en niet het voorwerp was van vervolging.

Verder is het niet vereist dat verzoeker zijn godsdienst heeft veruitwendigd. Bij het beoordelen of de vrees voor vervolging gegrond is.

Het is immers voldoende dat deze kenmerken hem door de dader van de vervolging worden toegeschreven. De grond voor vervolging moet dus bestaan in hoofde van de vervolger, niet noodzakelijk in hoofde van de vervolgte.

25. Gezien verzoeker actief zijn godsdienst wenst te belijden, staat het buiten kijf dat o.b.v. de Blasfemiewet hij zou vervolgd of gedood worden in Pakistan.

Het lijdt geen twijfel dat dergelijke handelingen "daden van vervolging" uitmaken in de zin van artikel 1A2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951."

2.3. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat:

"iii. Disproportionele maatregel en moeilijk te herstellen nadeel

26. Verzoeker heeft intussen meer dan 5 jaar zijn thuisland Pakistan verlaten en verblijft nu meer dan 1 jaar in België.

Verzoeker wenst een nieuw leven te beginnen in België en een toekomst te hebben, na het tragische ongeval waarbij zijn vrouw en kind het leven lieten. Hij wenst deel te nemen aan het dagelijks leven in België en wil bijdragen aan de maatschappij.

27. De bestreden beslissing is een schending op het recht op privé- en familielevens zoals omschreven in art. 8 EVRM.

Door de bestreden beslissing, zal verzoeker het land moeten verlaten, terwijl hij hier een nieuw leven wenst op te bouwen, wil deelnemen aan de arbeidsmarkt en dus ook zijn bijdrage zal leveren aan de maatschappij.

28. Bovendien dient rekening te worden gehouden met de medische situatie van verzoeker.

Bij aankomst in België in 2020 werd verzoeker onderzocht door een dokter. Tijdens dit onderzoek werden ernstige medische problemen vastgesteld. (stuk 3)

Verzoeker lijdt aan tinnitus en gehoorvermindering.

Daarnaast lijdt verzoeker aan Diabetes type 2 en krijgt hiervoor de nodige medicatie in België.

Het hoeft geen betoog dat verzoeker in Pakistan niet dezelfde behandeling kan krijgen voor zijn gehoorschade en diabetes als in België. In Pakistan zou verzoeker opnieuw blootgesteld

worden aan het geluid van bomaanslagen, wat de gehoorschade nog zou vergroten. Diabetes is een ziekte die levenslang dient te worden opgevolgd en behandeld, en ernstige gezondheidsproblemen kan teweeg brengen indien de behandeling wordt stopgezet.

Verzoeker lijdt aan een ziekte dat een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Art. 25 UVRM bepaaldt dat ieder mens recht heeft op een levensstandaard om zijn gezondheid te verzekeren, ieder mens moet toegang hebben tot medisch zorg. Dit is iets wat in casu niet kan gegarandeerd worden in Pakistan."

2.4. Verder stelt de verzoekende partij dat:

"iv. Miskenning van de noodzakelijkheidsvereiste

29. Zoals gesteld door de Raad van State (Raad van State 100.587, 7 november 2001) maakt een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar het zijn/haar land voor de tijd die vereist is om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die hij/zij aanvraagt te verkrijgen, een inmenging uit in zijn/haar privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 EVRM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbieding van zijn/haar privé- en gezinsleven.

Deze toets werd in casu in geen geval uitgevoerd, minstens blijkt ze niet uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Nochtans geldt zelfs de verplichting om een bevel uit te vaardigen uiteraard NIET indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt (Kamer 2011-12, 1825/1, 17).

Immers, zoals Uw Zetel (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 14.727, 31 juli 2008) terecht oordeelde stelt art. 7 wet van 15 december 1980 de administratieve overheid niet vrij van de internationale verplichten die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door art. 3 en 8 EVRM, die directe werking hebben.

De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van art. 7 wet van 15 december 1980, wanneer de betrokkene elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending blijkt van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België.

In casu wijzen alle elementen echter in de richting van een automatische toepassing.

Immers zelfs indien Uw Zetel van oordeel is dat er in casu gronden aanwezig zijn teneinde een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen - quod non - dan nog dient de toets aan art. 8 EVRM te worden uitgevoerd, hetgeen in casu uitmondt in een schending van het desbetreffende mensenrecht (Raad van State 111.581, 16 oktober 2002)."

2.5. De verzoekende partij besluit: "30. Op basis van bovenstaande uiteenzetting dient vooreerst besloten te worden dat niet zomaar kan worden aangenomen dat verzoeker niet geloofwaardig is in zijn relaas terzake het verband tussen zijn nationaliteiten en godsdienstbeleving enerzijds en de vervolging dewelke hij ondervindt te Pakistan anderzijds.

Dat ook om deze redenen de bestreden beslissing artikel 1A2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, en tevens artikel 57/6, voorlaatste lid en 62 Vr.W. 15.12.1980.

Dat en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd, rekening houdende met het voorgaande en gelet de draagwijdte van de Vluchtelingenconventie van 1951."

2.6. In ondergeschikte orde stelt de verzoekende partij met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus als volgt in haar verzoekschrift:

"31. In de mate dat de vluchtelingenstatus niet aan verzoeker zou worden toegekend, dient hem minstens de subsidiair beschermingsstatus te worden toegekend.

32. Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

33. Verzoeker loopt wel degelijk het reële risico slachtoffer te worden van ernstige bedreiging van zijn leven en als burgers als gevolg van willekeurig geweld, zodat verzoeker minstens de bescherming dient geboden te worden in het Rijk onder toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de argumentatie dienaangaande kan naar de uiteenzetting onder punt A. verwezen worden.

34. Waar verweerster ook meent dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4 van de Vr.W. 15.12.1980, kan nochtans niet worden geloofd dat de veiligheid van verzoeker in Pakistan niet is gegarandeerd gezien de bedreigingen en gewelddaden die hij reeds heeft moeten ondergaan en gezien de vaststelling dat Pakistan over geen voldoende wetgevend arsenaal lijkt te beschikken om politieke afrekeningen adequaat aan te pakken.

Bijgevolg dient aangenomen te worden dat verzoeker weldegelijk het reële risico loopt slachtoffer te worden van vervolging en ernstige aantastingen van zijn fysieke integriteit zodat verzoeker minstens de bescherming dient geboden te worden in het Rijk onder toepassing van artikel 48/4 van de Vr.W. 15.12.1980.

Kortom in hoofde van verzoeker bestaat weldegelijk een vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie en is er sprake van een reëel risico op ernstige schade hetgeen de subsidiaire bescherming noodzakelijk maakt."

2.7. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een bundel medische documenten (stuk 3).

2.8. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota de volgende stukken (alle kopieën) neer:

- een document betreffende haar vader (stuk 1),
- de taskara van haar moeder (stuk 2),
- een brief van Anjuman-e-Hussaini Kandhari Pakistan (stuk 3),
- een brief van Balochistan Shia Conference (stuk 4),
- een kopie van de eerste pagina van haar Pakistaans paspoort (stuk 5),
- een certificaat van Balochistan Hussaini Scouts (stuk 6),
- een certificaat betreffende haar training als elektricien (stuk 7),
- een visumaanvraag voor Indonesië (stuk 8),
- een document met schoolresultaten (stuk 9),
- een kopie van haar rijbewijs (stuk 10),
- een kopie van haar Pakistaanse identiteitskaart (stuk 11), en
- een kopie van een envelop (stuk 12).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij een dubbele nationaliteit heeft, namelijk de Pakistaanse en de Afghaanse, dat zij als zelfstandig technicus op militaire basissen van de Pakistaanse geheime dienst werkte en zo gevoelige informatie te weten kwam, dat zij ook voor de Afghaanse autoriteiten werkte, dat zij hierdoor werd bedreigd door zowel de Afghaanse taliban, de Pakistaanse autoriteiten als het Balochistan Liberation Army (hierna: BLA), dat haar echtgenote en dochter bij een aanslag om het leven kwamen, dat haar broer in Afghanistan door onbekenden werd vermoord terwijl zij stelt zelf het doelwit van deze moord te zijn geweest, dat zij zich gedurende haar verblijf in Griekenland bekeerde tot het christendom en zich liet dopen, en dat zij omwille van haar (vroegere) sjiitische geloofsovertuiging geen veiligheid kende in Pakistan. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal met betrekking tot het bepaalde in artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet terecht als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op haar medische problemen. Zij voegt bij haar verzoekschrift een bundel medische documenten (stuk 3) en wijst erop dat zij aan tinnitus en gehoorvermindering leidt en dat zij diabetes type 2 heeft. De verzoekende partij laat echter na te duiden op welke wijze hieruit bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen blijken. Uit een lezing van zowel het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst en 'verklaring DVZ' (administratief dossier, stuk 7)) als de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat de verzoekende partij tijdens deze gehoren last ondervond van haar gezondheidsproblemen of dat deze gezondheidsproblemen anderszins een invloed hebben gehad op het verloop ervan. Evenmin gaf de verzoekende partij in haar "verklaring bijzondere procedurele noden" (administratief dossier, stuk 7) zelf aan dat zij omwille van haar gezondheidsproblemen nood zou hebben aan specifieke steunmaatregelen. Uit de bundel medische documenten blijkt voorts niet dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Aldus kon de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besluiten dat de verzoekende partij geen procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht, dat dergelijke noden evenmin konden worden vastgesteld en dat de verzoekende partij bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen dienden te worden verleend.

6.3. De verzoekende partij verklaart dat zij zowel de Pakistaanse als de Afghaanse nationaliteit heeft (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 6b; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), hetgeen zij ook in haar verzoekschrift (p. 2) en ter terechtzitting bevestigt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de "bescherming" van het land van nationaliteit niet kunnen of, "wegens deze vrees", niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming staat echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon “die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil invoeren” en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen invoeren, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn

verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de asielinstanties toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoot. Indien zij van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hen toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

In casu beweert de verzoekende partij dat zij een dubbele nationaliteit heeft, met name de Pakistaanse en de Afghaanse. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er evenwel op dat het niet mogelijk is om tegelijkertijd de Pakistaanse en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden op generlei wijze betwist of weerlegd door de verzoekende partij. Door louter te volharden in haar verklaringen, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij over zowel de Pakistaanse als de Afghaanse nationaliteit kan beschikken. Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar voorgehouden nationaliteit verder ondermijnd doordat de verzoekende partij voor de verschillende autoriteiten wisselende verklaringen afgelegd heeft over haar identiteit en nationaliteit. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) initieel [N.J.A.] te heten, geboren te zijn op 2 februari 1982 te Quetta en zowel de Pakistaanse als Afghaanse nationaliteit te bezitten. [...]Bovendien zou u in het verleden in Oostenrijk eveneens een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, doch meende u vreemd genoeg ginds op 1 januari 1984 te Kandahar, Afghanistan te zijn geboren (Information Request in accordance with article 34 of the Regulation (EU) Nr. 604/2013 Reply, 6/160). Dat u daar ginds nog zou aan toevoegen uw hele leven in Kandahar te hebben gewoond en zelfs pas in 2014 richting Pakistan te zijn getrokken met uw gezin, staat dan ook in schril contrast met uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asieldiensten. Zo mogelijk nog vreemder was evenwel dat u ten aanzien van de DVZ zou verklaren in Afghanistan onder de naam [‘N.M.H.’] geregistreerd te zijn, hetgeen u ten aanzien van het CGVS dan weer ontkende.”* Met betrekking tot haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit brengt de verzoekende partij voorts ook geen originele stukken die betrekking hebben op haarzelf bij. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Bovendien legde u geen enkel origineel stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 16 juli 2020, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit legde u slechts kopieën neer van uw Pakistaanse identiteitskaart, uw Afghaanse taskara en van zowel uw Pakistaanse als Afghaanse paspoort. Echter kan vooreerst aan dergelijke kopieën (foto's) geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen geweest zijn aan mogelijk knip-en plakwerk. U dan ook gevraagd naar de originele stukken, kon u evenwel niet overtuigen. Zo verklaarde u eerst dat uw originele Pakistaanse paspoort en identiteitskaart zich in Pakistan zouden bevinden, doch gevraagd waarom u dergelijk belangrijke stukken niet zou meenemen bij uw vertrek, merkte u plots op dat u deze wél mee had, doch alles in het water was gevallen in Griekenland en bijgevolg verloren was gegaan. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is bijzonder frappant en ondergraaft uw geloofwaardigheid in grote mate. Wat er ook van zij, uw originele Afghaanse paspoort bevond zich wel nog steeds in Pakistan en legde u evenmin neer. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al zou men bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet hebben gevraagd naar een USB-stick overtuigt allerm minst. Immers werd u meermaals en uitdrukkelijk gevraagd om zoveel mogelijk originele documenten neer te leggen. Dat u dit klaarblijkelijk hebt nagelaten, getuigt dan ook van een zekere desinteresse in uw procedure. Bovendien hebt u het verlies van uw Pakistaans paspoort nooit aangegeven bij de daarvoor bevoegde instanties en is dit aldus eveneens niets meer dan een blote bewering die u niet hard weet te maken. Uw Afghaanse taskara zou zich tot slot dan weer in Hongarije bevinden, hetgeen u ook niet wist te staven (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 24 september 2020 p. 4-6). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u uw identiteitsstukken liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten daar de inhoud mogelijks niet zou stroken met uw verklaringen.”* Met betrekking tot voormelde motieven voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

De taskara van haar moeder (aanvullende nota, stuk 2) heeft geen betrekking op de verzoekende partij en kan dan ook niet alsnog haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit aantonen. Dat de verzoekende partij beweert de dubbele Pakistaans-Afghaanse nationaliteit te hebben terwijl dergelijke dubbele

nationaliteit niet kan worden gecombineerd en ook wisselende verklaringen afgelegd heeft over haar eigen identiteit en nationaliteit, toont reeds aan dat zij de asiinstanties doelbewust tracht te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid.

De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij een kopie van haar Pakistaans paspoort, van haar Pakistaanse identiteitskaart en van haar Pakistaans rijbewijs alsook verschillende Pakistaanse documenten betreffende haar opleiding voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier; zie aanvullende nota verzoekende partij, stukken 5, 7 en 9-11). Ter terechtzitting laat de verzoekende partij een Pakistaans rijbewijs en een identiteitskaart zien, waarvan zij stelt dat het originele documenten zijn die zij van haar vader gekregen heeft. De documenten heeft haar vader vanuit Karachi opgestuurd. Deze documenten legt ze echter niet neer waardoor de Raad de bewijswaarde van deze documenten niet verder kan nagaan. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tijdens haar procedure verklaard heeft dat haar originele Pakistaanse documenten in het water waren gevallen. Deze verklaring klemt daar zij heden voorhoudt over originele documenten te beschikken. Ter terechtzitting wordt zij hierop gewezen en stelt dan plots dat zij in Pakistan over drie identiteitskaarten beschikte. De Raad kan enkel rekening houden met de documenten die de verzoekende partij effectief heeft neergelegd. Hoewel de bewijswaarde van de documenten die zij neergelegd heeft relatief is, daar het alle slechts kopieën betreffen en de bewijswaarde van Pakistaanse documenten hoe dan ook relatief is (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), dient vastgesteld dat deze elementen in samenhang met haar verklaringen inzake haar nationaliteit en haar verblijf in Pakistan, volstaan opdat aan de Pakistaanse nationaliteit van de verzoekende partij niet wordt getwijfeld. Bijgevolg wordt de nood aan internationale bescherming van de verzoekende partij onderzocht ten aanzien van Pakistan.

6.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op terechte en pertinente gronden in de bestreden beslissing motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat:

- de verzoekende partij tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen aflegt over het overlijden van haar echtgenote, dat zij verwijst naar de algemene situatie van sjiïeten in Pakistan en hiertoe verwijst naar de door haar voorgelegde algemene artikels, foto's en video's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) doch dat zij verklaart nooit persoonlijk te zijn geïnterviewd omwille van haar sjiïtische geloofsovertuiging en/of haar activiteiten. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde door zowel Sipah-e-Sahaba als Lhaskar-e-Jhangvi te zijn geïnterviewd doch dit ten aanzien van het CGVS te zijn "vergeten".
- de verzoekende partij beweert camera's te hebben geïnstalleerd voor de Pakistaanse en Afghaanse autoriteiten en hierbij gevoelige informatie te weten kwam, doch zonder dat zij haar activiteiten wenst te staven aan de hand van originele stukken, hetgeen afbreuk doet aan de op haar rustende medewerkingsplicht en bijgevolg eveneens aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten.
- de verzoekende partij vage en uiteenlopende verklaringen aflegt over de contactpersoon(en) die haar zou(de) hebben geholpen om voor de autoriteiten aan de slag te kunnen gaan. Het is ongeloofwaardig dat de Pakistaanse autoriteiten een beroep zouden doen op een externe partner indien dermate gevoelige informatie op het spel stond, temeer daar de verzoekende partij eveneens hetzelfde werk zou verrichten voor de Afghaanse veiligheidsdiensten. Dit klemt des te meer daar haar kennis van de personen waarmee zij in de uitoefening van deze werkzaamheden in contact kwam te wensen overlaet.
- het allerminst aannemelijk is dat de verzoekende partij een interview op de televisie zou geven over de moord op haar contactpersoon/de politieagent/haar vriend, temeer daar zij verklaarde dat zij geen televisieoptredens mocht doen omdat zij in contact was gekomen met gevoelige informatie. Dit klemt des te meer daar zij de dood van haar contactpersoon/de politieagent/haar vriend niet op precieze wijze in de tijd kan situeren. Dat de verzoekende partij daarna nog verder aan de slag kon blijven, is in het licht van het voorgaande des te ongeloofwaardiger.
- de verklaringen van de verzoekende partij over de bedreigingen vanwege het BLA en de taliban evenmin kunnen overtuigen. Zij weet deze bedreigingen niet op precieze wijze in te tijd te situeren, haar kennis over wie haar bedreigde laat te wensen over, en zij wist amper aan te geven wat er precies van haar werd verwacht. Dit klemt des te meer daar haar verklaringen over de dood van haar broer door toedoen van de taliban niet te rijmen zijn met haar verklaringen over haar familiesamenstelling op de Dienst Vreemdelingenzaken.
- geen geloof kan worden gehecht aan het oprecht karakter van de bekering van de verzoekende partij tot het christendom tijdens haar verblijf in Griekenland. De video die zij van haar doopsel voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) ontbeert bewijswaarde daar deze door mogelijke

enscenering geen garantie biedt over het waarheidsgetrouw karakter van wat wordt afgebeeld, temeer daar de verzoekende partij amper informatie kon verschaffen over de omstandigheden van dit doopsel. Verder kan de verzoekende partij allerm minst overtuigen wat betreft haar beweegredenen om zich te bekeren tot het christendom, is haar kennis van het christendom summier en oppervlakkig en getuigt haar gedrag van een gebrek aan interesse.

- de overige door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal wijst op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') inzake corruptie en documentfraude in Pakistan en Afghanistan, hetgeen de bewijswaarde van Pakistaanse en Afghaanse documenten danig relativeert. Verder werden de brieven van Anjuman-e-Hussaini en Balochistan Shia Conference zeer recent opgesteld, hebben zij een gesolliciteerd karakter, wist de verzoekende partij de auteur ervan niet correct te benoemen en wordt er geen melding in gemaakt van haar werk en/of de hieraan gerelateerde problemen. Verder blijkt dat de verzoekende partij als vrijwilliger actief was doch dit heeft geen *nexus* met haar vluchtrelaas.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoon dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is.

Voorts wijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift op haar verblijf in België, op de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift gaat ze verder ook in op de begeleiding die zij kreeg om in België te integreren en de jobs die zij hier reeds uitgeoefend heeft. Echter, het doel van de procedure om internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of de verzoekende partij al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. Bijgevolg is de mate van integratie in België niet relevant voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van humanitaire overwegingen en/of integratie-inspanningen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan een verzoeker om internationale bescherming. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in en beperkt zich tot een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij.

De verzoekende partij haalt verder ook aan dat zij lijdt aan diabetes type 2 en gehoorproblemen heeft. Uit niets blijkt, noch toont de verzoekende partij aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Pakistan geen toegang zou hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg. Het gegeven dat de zij in Pakistan niet over dezelfde behandeling zou kunnen beschikken, hetgeen ze ook niet staft, houdt op zich geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan bijgevolg geen grond vormen om als vluchteling erkend te worden. De verzoekende partij kan desgevallend gebruik maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar algemene informatie met betrekking tot de situatie in Pakistan, dient erop gewezen dat zij de door haar aangevoerde vluchtmotieven *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie hiertoe niet volstaat. De volgende documenten toegevoegd aan de aanvullende nota van de verzoekende partij werden reeds eerder voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

- een document betreffende haar vader (stuk 1),
- een brief van Anjuman-e-Hussaini Kandhari Pakistan (stuk 3),
- een brief van Balochistan Shia Conference (stuk 4),
- een kopie van de eerste pagina van haar Pakistaans paspoort (stuk 5),
- een certificaat van Balochistan Hussaini Scouts (stuk 6),
- een certificaat betreffende haar training als elektricien (stuk 7),
- een kopie van haar rijbewijs (stuk 10), en
- een kopie van haar Pakistaanse identiteitskaart (stuk 11).

Deze documenten werden dan ook reeds beoordeeld in de bestreden beslissing (zie *supra*). Het louter opnieuw bijbrengen ervan middels onderhavige aanvullende nota werpt op deze beoordeling geen ander licht. De taskara van haar moeder (aanvullende nota, stuk 2) heeft geen betrekking op de verzoekende partij en kan dan ook niet alsnog haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit aantonen (zie *supra*). Hoogstens toont deze taskara aan dat de moeder van de verzoekende partij van Afghaanse origine is. De visumaanvraag voor Indonesië (aanvullende nota, stuk 8) heeft betrekking op de werkzaamheden van de verzoekende partij in de juwelierszaak van haar ooms, zoals uiteengezet in de aanvullende nota, en heeft dan ook geen *nexus* met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. Hetzelfde geldt voor het document met schoolresultaten (aanvullende nota, stuk 9), dat enkel haar verklaringen over haar opleiding onderbouwt doch geen element bevat waaruit zou kunnen blijken dat zij in Pakistan wordt bedreigd of geïsoleerd. De envelop (aanvullende nota, stuk 12) toont enkel aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

De verzoekende partij wijst ook op haar medische aandoeningen en de situatie van de gezondheidszorg in Pakistan.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Pakistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aanvoert, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Pakistaanse overheden haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen hebben ontzegd of zullen ontzeggen. Het louter verklaren dat dezelfde medische behandeling niet beschikbaar zou zijn in Pakistan, is geen afdoende element. De verzoekende partij kan desgevallend gebruik maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tot slot brengt de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden bij waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïdентificeerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel

militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balochistan te worden beoordeeld.

Balochistan is gelegen in het westen van Pakistan en is van strategisch belang voor de Pakistaanse overheid vanwege het CPEC-project, waardoor de Chinese regio Xinjiang door middel van een netwerk van (spoor)wegen en pijpleidingen verbonden wordt met de haven van Gwadar in Balochistan.

Balochistan kent een lange strijd tussen separatisten en de overheid, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army en de Baloch Liberation Front strijden voor meer politieke autonomie. Het conflict in Balochistan valt qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in de minder bevolkte tribale districten in KP. Het hardhandig optreden van de Pakistaanse veiligheidstroepen heeft de opstand verzwakt. Hoewel de meeste aanvallen van de separatisten plaatsvinden in de meer afgelegen regio's van de provincie, hebben nationalistische groeperingen in de afgelopen twee jaar ook een reeks gewelddadige aanvallen op Chinese belangen in de regio uitgevoerd. De activiteiten van de opstandelingen hebben zich voorts grotendeels verplaatst naar het zuidwesten van Balochistan.

Een andere factor die bijdraagt aan het conflict in Balochistan is de betrokkenheid van verschillende buitenlandse staten, zoals China, India en Iran, bij de inspanningen van Pakistan om de haven van Gwadar uit te bouwen. De Baloch-groepen, die het project interpreteren als een poging van de staat om de hulpbronnen van Balochistan te exploiteren ten koste van de lokale bevolking, hebben het CPEC-project veroordeeld. Om het project te beschermen, heeft Pakistan zijn veiligheidspersoneel in de regio uitgebreid.

Verder blijkt dat er verschillende militante groeperingen actief zijn in de provincie. Zowel Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), aan IS gelieerde groeperingen en enkele onbekende militante groepen hebben tijdens de verslagperiode aanslagen uitgevoerd in de provincie. Diverse militaire operaties van het Pakistaanse leger hebben de TTP weliswaar naar de periferie geduwd, maar de groepering is nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren. De meeste van hun aanvallen concentreren zich in en rond Balochistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Balochistan ruw geschat 12,3 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019, 121 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde 106 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 65 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 37 en PICSS van 30 incidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balochistan in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2019 gedaald was in vergelijking met 2018, en dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers in de provincie relatief beperkt was.

Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Balochistan plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan (nationalistische) militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger voeren op hun beurt militaire of veiligheidsoperaties uit in de provincie en worden verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. In de eerste maanden van 2020 werd een stijging van het aantal aanvallen van Baloch-opstandelingen op de veiligheidstroepen waargenomen, wat in juni 2020 resulteerde in hevige gevechten tussen het Pakistaanse leger en de opstandelingen. Het Pakistaanse leger voerde toen een militaire operatie "Ground Zero Clearance Operation" uit met als doel de basissen van de militante groeperingen in de grensgebieden met Iran te vernietigen.

Verder blijkt dat sektarisch geweld weliswaar nog steeds voorkomt in Balochistan, maar de laatste jaren relatief minder frequent en minder intens geworden is. Leden van de lokale sjiitische gemeenschap, meestal leden van de Hazara-gemeenschap in Quetta, zijn tijdens de verslaperiode het slachtoffer geworden van gewelddadige aanvallen, targeted killings en zelfmoordaanslagen. Daarnaast waren ook leden van de soennitische en de Bohragemeenschap het doelwit van de aanvallen in 2019.

De impact van het hierboven beschreven geweld is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de provincie Balochistan dwingt hun woonplaats te verlaten. Er is geen sprake van interne of uitwaartse ontheemding van de lokale bevolking.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balochistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balochistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Quetta. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op haar gezondheidsproblemen (verzoekschrift, stuk 3) dient vastgesteld dat deze zich beperken tot gehoorproblemen en diabetes type 2. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om in geval van terugkeer naar Pakistan het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in op welke wijze de (beperkte) gehoorproblemen en de diabetes type 2 in hoofde van de verzoekende partij zouden leiden tot een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor het overige brengt de verzoekende partij geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing) onjuist en/of achterhaald zou zijn. Aldus slaagt de verzoekende partij er niet in op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse een ander licht te werpen. Deze analyse vindt steun in de beschikbare informatie, is pertinent en correct en wordt door de Raad in haar geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Quetta gelegen in de provincie Balochistan in Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §

1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS